

Fragment från en utflykt

Vi åkte till Dalarna i april 2010 för att titta på en vedpanna som maken tyckte var intressant och så passade vi på att hälsa på några goa vänner!

Jag tog med mig block och penna så att jag kunde sitta och filosofera och ha lite tankar inför ett program. De är som små fragment utan någon gemensam röd tråd – så som det blir när man är på resa.

Att tala samma språk

Vi passerade en skylt där det stod "Kanonerbjudande" och jag tänkte på hur svårt det måste vara att förstå ett nytt språk – för det är ju inte kanoner de säljer. Det är inte lätt med ett främmande språk och dess nyanser.

För ett flertal år sedan så lyssnade jag på Teodor Kallifatides som pratade om just detta med svenska språket när man har ett annat lands språk som modersmål. Bland annat berättade han hur svårt det var att ta sin svenska hustru på allvar när hon blev riktigt arg. Förvisso var det inte ofta men när det skedde sa hon: "Jag står inte ut!"

För honom var det bara konstigt hopsatta ord utan kraft. För oss infödda är det något man säger när man är på gränsen till att inte orka mer.

Men man behöver inte ens komma från olika länder för att ha svårt att förstå varandra. Jag bad gubben häromdagen att ta bort grejer som han ställt ute på bron. Nu har han förstått att jag säger bron om det som han kallar trappa, men i början var det konstigt.

Att satsa på att vinna

På vår väg till Dalarna passerade vi Fornaboda travbana och jag tänkte på människans längtan att tävla och satsa för att vinna. Antingen genom egen bedrift eller för att ha satsat rätt på någon annans seger. Det är en stark drivkraft och ändå förlorar de flesta på båda delarna.

"Endast en vinner segerkransen" säger Paulus i ett av sina brev "spring som denne."

Det är ett svårt bibelställe att ta till sig för en som kom bland de sista på skolans idrottstävlingar. Jag minns de där röda och gula tygbanden som läraren delade ut till två i klassen som skulle få välja lag.

Det röda och det gula laget.

En del av er minns nog det här sättet att välja lag? Några med ett leende och andra med en rysning. Jag tillhörde den senare kategorin. Detta sätt att välja lag har nog sänkt en och annan unges självbild.

Alla är inte duktiga på allt – och jag var definitivt inte duktig på idrott. På brännbollen fick jag vara glad om jag överhuvudtaget fick iväg bollen med det platta slagträet – det runda var inte ens att tänka på. Mina barns far sa, flera år senare, att jag inte ens kunde träffa en lada – från insidan!

Däremot minns jag från de första skolåren att jag var eftertraktad när det gällde att bilda lag till frågetävlingar. Jag var riktigt bra på djur och natur och kunde svara på de flesta sådana frågor. På samma sätt som jag tidigt lärde mig att jag var usel på idrott och att gymnastiklektionerna genom hela skoltiden var en mardröm. – så fick jag en övertro på mig själv när det gällde djur och natur. Jag kan fortfarande ha en känsla av att jag är duktig på det medan jag i verkligheten är en medelmåtta. Var man än befinner sig på skalan så händer det att livet och verkligheten kommer i kapp!

Sopåkare

På vår tur till Dalarna tog gubben en omväg när vi närmade oss Kopparberg. Där var mer att se än efter den större landsvägen, upplyste han mig om. Snart anade jag att han inte bara vill visa en trevligare väg utan även berätta var han varit och tömt sopor tidigare under vintern. Maken har varit arbetslös sen årsskiftet men nån dag då och då har han fått hoppa in och jobba på Ragnsells. Ofta var det containerbil han fick köra men några dagar under den gångna vintern så tömde han soptunnor i och utanför Kopparberg.

Han, liksom jag, har levt själv i många år och en tanke slog mig. Jag frågade.

- Du ... tycker du om att ha någon att visa ditt liv för?

Han erkände snabbt och glatt att han tyckte det var trevligt. Så jag lyssnade och han pekade och berättade var han hade varit.

Jag har nog ansett mig vara hyfsat fri från titelfixering men ändå har där väl funnits tankar om vilka jobb som är finare och vilka som inte är det. Att jobba med renhållning till exempel är väl inte sett som något toppjobb.

Jag log för mig själv medan gubben pekade och berättade – visst är det bättre med en make som visar var han kört yttre sopor och skräp än att upptäcka att man har en make med en inre smutsig byk. Jag funderade lite över detta och frågade högt.

- Finns det någon ondska i dig?
- Nej, det gör det nog inte? blev svaret och jag vet att det är så. Jag la till lite skämtsamt
- Finns det sopor då?
- Ja det kan det nog göra, svarade han efter en stunds betänketid men när jag skrattande frågade vad det kunde vara för sorts sopor så kunde han inte komma på något och så pekade han ut den tunna som de började med att tömma på sin runda.
- Du är en godhjärtad människa du, sa jag med kärlek i rösten. Och han höll med mig att det nog är så.

Många skryter med egna och andras titlar och berömmar sig av den ena och den andra vars namn och titel smäller högt och jag mindes en kort dikt som jag lärde mig i nedre tonåren. (Den är skriven av Carl Snoilsky):

*"Kära böcker! Bakom titeln
alltid något finns hos er,
då hos människorna så ofta
utom titeln intet mer."*

Vännerna i Leksand

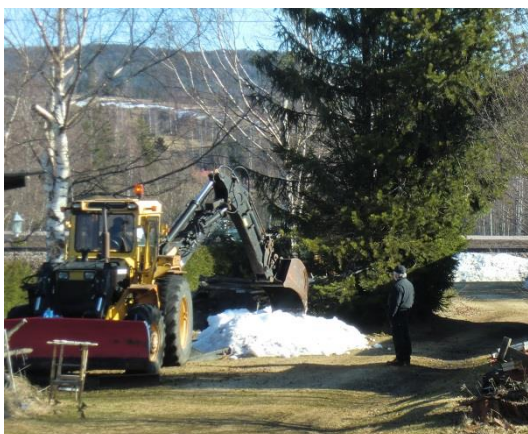
De vänner vi skulle besöka var borta på lördagen men ville att vi skulle sova över och få tid att umgås under söndagen. De talade om var nyckeln låg så att vi kunde vänta in dem på kvällen.

Efter att vi tittat på vedpannan och konstaterat att den var mycket bra – men tyvärr dubbelt så dyr som andra pannor vi tittat på, sökte vi reda på ett ställe i Falun att äta. Sen åkte vi runt och såg oss omkring innan vi fortsatte mot Leksand där vännerna bor. Gubben hade inte bråttom dit eftersom han tycker om att se sig omkring på nya platser. Så det blev små vägar och trevliga små hus och samhällen. Det är nåt speciellt med Dalarna – inte minst intill Siljan.

Mot kvällskvisten fick jag ett sms från min väninna där hon undrade om vi kommit tillrätta. Jag förklarade att vi var i trakten men inte landat hos dem ännu, jag frågade när de trodde att de skulle vara hemma. Hon svarade något som fick gubben att snabbt avsluta sin rundtur och vända bilen mot deras hus. Hon skrev följande: "ca 21 är vi hemma, kanske tidigare. Nyckeln är utlagd, mat i kylen. Nyckeln till grävaren i trappen."

Det här med traktorer har en magisk innebörd för maken och när vi kom fram till huset stegade han direkt till traktorgrävaren. Jag hojtade efter honom att vi kunde hjälpas åt att bära in grejerna först...

Min väninna har liksom jag varit ensamstående mamma i många år. Hon med tre pojkar och jag med två. Vi lärde känna varandra under slutet av 80-talet eftersom vi hade barn i samma klass (trean) och bodde med gångavstånd.

Många gånger genom åren har vi tittat på (och pratat om) våra pojkar med ömhet. Denna söndag i Leksand kunde vi istället titta varmt överseende på två åldriga livskamrater när de gick från den ena traktorn till den andra eller satt i grävaren och grävde i en hög med snö.

Det är något visst med skäggiga och grånande gubbar som aldrig blivit riktigt vuxna!